

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Christina Lauren
UNHONEYMOONERS

Copyright © 2019 by Christina Hobbs and Lauren Billings
Originally published by Gallery Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05027-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Kristina
Loren

MESEC
BEZ MEDA

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2024.

*Za Hjuu de Sen Vinsenta
Radi kao kapetan, zabavljaj se kao gusar*

PRVO POGLAVLJE

U zatišju pred buru – u ovom slučaju blaženoj tišini pre nego što mladenački apartman preplave zvanice – moja sestra bliznakinja kritički zagleda sveže nalakirani bledoružičasti nokat i kaže: „Kladim se da ti je lagnulo što nisam nevesta iz pakla.“ Gleda u mene i široko se smeši. „Kladim se da si očekivala da ću biti *nepodnošljiva*.“

Ova izjava stiže u tako savršenom trenutku da želim da je fotografišem i uramim. Razmenjujem značajan pogled s našom rođakom Džulijetom koja ponovo lakira Ejmi nokte na stopalima („Trebalo bi da budu više ružičasti, nalik ružinim laticama, ne toliko bebi-roze, zar ne?“) i pokazujem korset Ejmine venčanice koji visi na satenskoj vešalici, a ja se baš u tom trenutku sa velikom pažnjom trudim da nijedan kristal ne štrči. „Definiši 'nevesta iz pakla.'“

Ejmi me ponovo gleda, ovog puta me strelja pogledom. Stoji u otmenoj skalameriji od svadbenog kompleta koji se sastoji od brusthaltera i oskudnih gaćica koje će, dobro znam – sa izvesnom dozom sestriinske mučnine – ona frajerčina od njenog verenika, Dejn, kasnije načisto uništiti. Našminkana je sa ukusom, a pahuljasti veo joj je pričvršćen za podignutu tamnu kosu. Ovo je uznemiravajuće. Hoću reći – navikle smo da budemo svesne da nam je karakter različit, ali ovo

mi je potpuno nepoznato: Ejmi je slika i prilika neveste. Njen život iznenada nema nikakvih dodirnih tačaka s mojim.

„Nisam ja nevesta iz pakla“, raspravlja se. „Ja sam perfekcionista.“

Pronalazim spisak i podižem ga, pa mašem njime da joj privučem pažnju. U pitanju je list teške ružičaste hartije sa talasastim ivicama na kom se nalazi *Spisak obaveza za Oliv – izdanje za sam dan venčanja*, ispisan kaligrafski, i sadrži sedamdeset četiri (*sedamdeset četiri*) stavke od *Proveriti ujednačenost kristala na korsetu haljine* do *Ukloniti sve uvele peteljke sa cvetnih aranžmana na stolovima*.

Svaka deveruša ima svoj spisak, možda ne tako dugačak kakav ima kuma, ali jednako otmen i ispisan rukom. Ejmi je čak nacrtala i maleckve kvadrate da možemo obeležiti svaki obavljeni zadatak.

„Neki ljudi bi ove spiskove mogli nazvati preteranim“, kažem.

„To su isti oni 'neki ljudi'“, odgovara, „koji su spremni založiti bubreg i čašicu kolena za venčanje koje nije ni upola tako lepo.“

„Dobro. Oni unajme planera venčanja da...“, gledam spisak, „briše vlagu sa stolica pola sata pre obreda.“

Ejmi duva u nokte da ih osuši pa se smeje kao zlikovac iz filmova. „Budale.“

Sigurna sam da znate šta kažu za ona predviđanja koja se naposljetku ostvare. Kada pobeđujete, osećate se kao pobednik, a onda nekako... nastavite da pobeđujete. Mora da je to istina jer Ejmi u svemu pobeđuje. Ubacila je tiket u tombolu na uličnom vašaru i vratila se kući sa kartama za pozorište. Ubacila je posetnicu u šolju u Srećnom patuljku i osvojila besplatno pivo dok traje „hepi aur“ za celu godinu. Osvojila je transformacije izgleda, knjige, karte za premijere filmova, kosilicu, nebrojene majice kratkih rukava, čak i automobil. Naravno, osvojila je i papir za pisma i komplet za kaligrafiju kojim je ispisala spiskove zaduženja.

Pa je tako i bilo očekivano da je, čim ju je Dejn Tomas zaprosio, Ejmi to videla kao izazov da našim roditeljima uštedi troškove venčanja. E sad,

mama i tata mogu priuštiti da učestvuju u venčanju – haotični su na brojne načine, ali se to ne prenosi na finansije – no za Ejmi je pronalazjenje načina da ništa ne plati bila neka vrsta igre. Ako je Ejmi pre veridbe nagradne igre smatrala takmičarskim sportom, posle veridbe je na njih počela gledati kao na Olimpijadu.

I zato se niko u našoj brojnoj porodici nije iznenadio kada je uspešno isplanirala otmeno venčanje sa dvesta zvanica, švedskim stolom koji nudi morske plodove, čokoladnom fontanom i obiljem šarenih ruža koje se prosipaju iz teglica, vaza i pehara – i sve je to platila, najviše, hiljadu dolara. Moja sestra se ubija da pronade najbolje promocije i nagradne igre. Objavljuje sve reklame za poklone na Tviteru i Fejsbuku, a čak i njen mejl glasi, sasvim primereno: *ameliatorespobedjuje@xmail.com*.

Najzad se uverivši da nijedan kristal na korsetu ne štrči, podižem vešalicu na kojoj visi, s namerom da joj donesem haljinu.

Ali čim sam je dotakla, moja sestra i moja rođaka uglas vrište, a Ejmi podiže ruke i mat ružičastim usnama oblikuje užasnuto O.

„Ostavi je, Oli“, kaže. „Doći ću ja. Kakve si sreće, sapplešćeš se i pasti na sveću i kristali će planuti.“

Na raspravljam se: ne greši.

I dok je Ejmi detelina s četiri lista, ja nikada sreće nisam imala. Ne kažem to da bih bila dramatična ili zato što se čini da u poređenju s njom nemam sreće; to je objektivna istina. Izgugljajte Oliv Tores, Minnesota, i pronaći ćete mnoštvo članaka i komentara iz vremena kada sam ušla u jedan od onih nagradnih automata u kojima štipaljkom grabite igračku u igraonicama i zaglavila se. Imala sam šest godina – plišana igračka koju sam uhvatila nije pala pravo u kanal, pa sam odlučila da uđem i uzmem je.

U automatu sam provela dva sata, okružena mnoštvom tvrdih plišanih medveda grubog krzna koji su mirisali na hemikalije. Sećam se da

sam gledala kroz pleksiglas, umazan otiscima, i videla mnoštvo uspaničenih lica koja su jedna drugima dobacivala prigušena naređenja. Kada su vlasnici igraonice objasnili mojim roditeljima da oni zapravo nisu i vlasnici automata pa stoga nemaju ključ, pozvali su vatrogasce, a za njima je uskoro stigla i lokalna televizijska ekipa koja je marljivo dokumentovala moje spasavanje.

Dvadeset šest godina kasnije – hvala Jutjubu – video-snimak je i dalje na mreži. Do danas ga je pogledalo petsto hiljada ljudi – videli su da sam bila dovoljno tvrdoglava da se uvučem u automat, da nisam imala sreće i da sam pri izlasku zapela pantalonama i ostavila ih u automatu zajedno sa medama.

Ovo je samo jedna od brojnih priča. Ejmi i ja smo identične bliznakinje – obe smo visoke sto šezdeset dva centimetra i imamo tamnu kosu koja podivlja ako u vazduhu postoji makar i nagoveštaj vlage, duboke smeđe oči, prćaste noseve i identičan raspored pegica – ali tu se sličnosti završavaju.

Naša majka se uvek trudila da prihvati naše razlike da bismo se osećale kao jedinke, a ne kao delovi kompleta. Znam da je imala dobre namere, ali otkako pamtim, naše uloge su bile podeljene: Ejmi je optimista i uvek traži sreću u nesreći, a ja sam sklona tome da očekujem da se nebo sruši. Kada smo imale tri godine, mama nas je obukla kao Mede nežnog srca za Noć veštica. Ejmi je bila Sunašce. Ja sam bila Gundalo.

I jasno je da ona proročanstva funkcionišu i za jednu i za drugu krajnost: mene sreća nije pogledala od trenutka kada sam u vestima u šest sati videla sebe kako čačkam nos iza komada masnog pleksiglasa. Nikada nisam pobedila na takmičenju u bojenju, nisam ništa dobila na tomboli, nisam nikada imala pobednički tiket i nisam nikada pobedila čak ni u nekoj društvenoj igri. Jesam, međutim, slomila nogu kada je neko pao unatraške niz stepenice i oborio me (on je prošao bez ogrebotine); na svakom porodičnom odmoru, pet godina zaredom, moja je dužnost bila ribanje kupatila; pas se pomokrio na mene dok

sam se sunčala na Floridi; posrale su me brojne ptice tokom života, a kada sam imala šesnaest godina, pogodio me je grom – da, stvarno – i preživela sam (ali sam morala pohađati letnju školu jer sam propustila dve nedelje nastave na kraju školske godine). Ejmi voli da me vedro podseti da sam jednom prilikom pogodila koliko se tačno može natočiti čašica od preostale količine tekile u boci.

No, nakon što sam ih sve popila u slavljeničkom veselju a zatim i povratila, ta pobjeda mi se nije činila naročito srećnom.

Ejmi skida haljinu (koju je dobila besplatno) sa vešalice i oblači je u trenutku kada naša majka ulazi u našu sobu iz svog (takođe besplatnog) apartmana. Toliko dramatično uzdiše kada vidi Ejmi u haljini da sam uverena da smo i Ejmi i ja pomislile: *Oliv je nekako uspela da isfleka venčanicu.*

Pregledam je da se uverim da nisam.

Kada se ispostavilo da je sve u redu, Ejmi mi pokazuje da pažljivo zakopčam rajsferšlus. „*Mami, nasmrt si nas preplašila.*“

S glavom punom ogromnih viklera, s dopola punom čašom šampanjca u ruci (bravo, pogodili ste, besplatnog) i s debelim slojem crvenog sjaja na usnama, mama uspeva veoma impresivno da odglumi Džoun Kraford. Još samo da je Džoun bila rođena u Gvadalahari. „*O, mijita, izgledaš prelepo.*“

Ejmi podiže pogled prema njoj, smeši se, pa se, čini se, seća – uz trenutnu teskobu usled odvojenosti – spiska koji je ostavila na drugoj strani sobe. Podigla je široku suknju haljine pa se odgegala do stola. „*Mama, dala si di-džeju fleš sa muzikom?*“

Naša majka ispija šampanjac, pa otmeno seda na baršunasti kauč. „*Si, Amelija. Dala sam tvoj plastični štapić belcu sa afro-pletenicama u groznom odelu.*“

Mamina purpurnocrvena haljina je besprekorna, preplanule noge je prekrstila dok prihvata čašu šampanjca od poslužitelja u mladenačkom apartmanu.

„Ima zlatan zub“, dodaje mama. „Ali uverena sam da ume dobro obavljati svoj posao.“

Ejmi ovo ignoriše i čuje se samo zvuk samouverenog obeležavanja obavljenog zadatka. Ne mari što di-džej nije majci po ukusu, pa čak ni njoj samoj. Novi je u gradu i njegove usluge je dobila na tomboli u bolnici u kojoj radi kao sestra na hematologiji. Besplatan je uvek bolji od talentovanog.

„Oli“, kaže Ejmi, ne sklanjajući pogled sa papira pred sobom, „moraoš i ti da se obučeš. Tvoja haljina visi na vratima kupatila sa unutrašnje strane.“

Smesta odlazim u kupatilo nakon što sam joj šaljivo salutirala. „Razumem, gospođo.“

Ako nam jedno pitanje postavljaju češće od svih ostalih, to je koja je od nas dve starija. Pomislila bih da je to prilično očigledno jer je Ejmi, premda je svega četiri minute starija od mene, bez sumnje predvodnik. Kao deca smo igrale igre koje je ona želela da igramo, išle smo kuda je ona želela da ide i ja sam je, iako sam se možda ponekad žalila, rado sledila. Može da me nagovori skoro na sve.

I upravo je to razlog što sam završila u ovoj haljini.

„Ejmi.“ Otvaram vrata kupatila zgrožena onim što sam videla u malom ogledalu kupatila. *Možda je do osvetljenja*, razmišljam, podižući donji deo zelene grozote i krećem prema većim ogledalima apartmana.

Opa. Definitivno nije do osvetljenja.

„Oliv“, odgovara mi.

„Izgledam kao džinovska limenka gaziranog soka.“

„Tako je, devojko!“, uzdiše Džuls. „Možda će te neko najzad otvoriti.“

Mama pročišćava grlo.

Streljam pogledom sestru. Strepela sam od uloge deveruše na venčanju sa temom zimske bajke u januaru, pa je moj jedini zahtev bio da na mojoj haljini ne bude ni traga od crvenog baršuna ili belog krzna. Sada mi je jasno da je trebalo da budem preciznija.

„Da li si ti sama birala ovu haljinu?“, pokazujem na ogoljeni dekolte. „Ovo si uradila namerno?“

Ejmi naginje glavu i posmatra me. „Mislim, namerno u smislu da sam je osvojila na tomboli u medicinskom centru Veli baptist. Sve haljine za deveruše o jednom trošku – pomisli samo koliko sam ti novca uštedela.“

„Mi smo katolici, nismo baptisti, Ejmi“, povlačim tkaninu. „Izgleдам kao hostesa u irskom pabu na Dan Svetog Patrika.“

Uviđam gde sam pogrešila – nisam haljinu videla ranije, ali moja sestra je uvek imala besprekoran ukus. Na dan probe sam bila u kancelariji mog šefa i molila sam ga, bezuspešno, da ne budem jedna od četiristo naučnika koje će kompanija otpustiti. Znam da sam bila rastrojena kada mi je poslala fotografiju haljine, ali ne sećam se da se baš ovako presijavala, ni da je izgledala ovako zeleno.

Okrećem se da je pogledam iz drugog ugla i – mili bože – otpozadi izgleda još gore. Ne pomaže ni što sam se, nakon nekoliko nedelja pečenja peciva da ublažim stres, zaoblila u predelu grudi i kukova. „Ako na fotografijama budem stajala pozadi, mogu poslužiti kao zeleni ekran.“

Džuls staje iza mene, sitna i zategnuta u svojoj svetlucavoj zelenoj odevnoj kombinaciji. „Zavodljiva si u njoj, veruj mi.“

„Mami“, viče Ejmi, „slažeš li se da taj izrez ističe Oline ključne kosti?“

„I njene *chichis*.“ Mami su ponovo dopunili čašu i ona otpija još jedan lagan, dugačak gutljaj.

Ostale deveruše uleću u apartman i čuje se glasna, kolektivna, emotivna graja i divljenje Ejmi koliko je lepa u venčanici. Ovo je uobičajena reakcija u porodici Tores. Svesna sam da ovo može zvučati kao opaska ogorčene sestre, ali časna reč, nije. Ejmi je oduvek volela pažnju, a ja je – kako se može primetiti po mom vrištanju u vestima u

šest – ne volim. Moja sestra praktično sija pod svetlom reflektora, a ja ću rado na nju preusmeriti svu pažnju.

Imamo dvanaest sestara od tetaka; i sve guramo nos u život one druge svakog trenutka, svakog dana, ali kako je samo sedam (besplatnih) haljina bilo uključeno u Ejminu nagradu, morale su da se donesu neke teške odluke. Neke sestre su još uvek prilično uvređene zbog toga pa su otišle u svoju sobu da se doteraju, što je verovatno i najbolje – ova soba je suviše mala da bi se toliki broj žena u njoj bezbedno uvukao u stezник u isto vreme.

Oblak laka za kosu lebdi u vazduhu oko nas i dovoljno je pegli i uvijača za kosu i raznovrsnih bočica na pultu da bi mogao da se otvori pristojan frizerski salon. Svaka površina je ili lepljiva od nekog proizvoda za oblikovanje kose ili se ne vidi ispod sadržaja nečijeg ispranjenog nesesera.

Čuje se kucanje na vratima apartmana, Džuls ga otvara i na pragu zatiče našeg rođaka Dijega. Dijego se, dvadesetosmogodišnjak, gej, i bolje negovan nego što bih ja to ikada mogla biti, požalio na šovinizam kada mu je Ejmi rekla da ne može biti u nevestinom društvu i da će morati da se druži sa mladoženjinim drugovima. Ako je iole suditi po njegovom izrazu lica dok posmatra moju haljinu, sada smatra da ga je Bog pogledao.

„Znam“, kažem, pa odustajem i udaljavam se od ogleдалa. „Malo je...“

„Tesna?“, nagada.

„Ne...“

„Svetlucava?“

Streljam ga pogledom. „Ne.“

„Droljasta?“

„Htela sam da kažem zelena.“

Krivi glavu dok kruži oko mene i posmatra me iz svakog ugla. „Hteo sam da ti ponudim da te našminkam, ali bilo bi to traćenje vremena.“ Odmahuje rukom. „Niko ti danas neće gledati u lice.“

„Nema ruganja zbog dropljastog izgleda, Dijego“, kaže moja majka, a ja primećujem da nije izrazila neslaganje s njegovom izjavom, samo mu je rekla da mi se ne ruga zbog toga.

Odustala sam od brige zbog haljine – i koliko ću grudi izložiti pogledima tokom venčanja i proslave – pa sam se okrenula haosu u sobi. Dok rođake prskaju jedna drugu fiksatorom za šminku i pitaju za savet u vezi s cipelama, u sobi se vodi desetak različitih razgovora. Natalija je smeđu kosu posvetlila do plave i ubeđena je da je unakazila lice, a Dijego se slaže s njom. Žica je iskočila iz Stefaninog brusthaltera bez bretela pa joj tetka Marija objašnjava kako da prosto trakom oblepi grudi. Kami i Himena se raspravljaju oko toga koji je čiji stezник, a mama ispija šampanjac. No, usred te buke i hemikalija, Ejmi je pažnju ponovo posvetila spisku. „Oliv, da li si se čula sa tatom? Da li je već stigao?“

„Bio je u predvorju kada sam stigla.“

„Dobro.“ Još jedna stavka štriklirana.

Možda vam je čudno što je zadatak provere da li je tata stigao zapao meni a ne njegovoj supruzi – našoj majci – koja sedi tu, ali tako to funkcioniše u našoj porodici. Roditelji ne komuniciraju otvoreno, ne otkako je tata počinio preljubu a mama ga izbacila iz kuće, nakon čega je odbila da mu dâ razvod. Naravno da smo bile na njenoj strani, ali prošlo je deset godina i drama je za njih jednako sveža danas kao i na dan kada ga je uhvatila u neverstvu. Ne mogu da se setim nijednog razgovora, otkako je tata otišao, koji su vodili a da nije išao preko mene ili Ejmi ili nekog od sedmoro braće i sestara, što njegovih što njenih. Rano smo shvatili da je ovako lakše za sve nas, ali lekcija koju iz toga dobijam jeste da je ljubav iscrpljujuća.

Ejmi pruža ruku prema mom spisku, a ja žurim da ga se dokopam pre nje; neštriklirane stavke bi mogle da joj izazovu napad panike. Prelazim pogledom preko spiska i shvatam da sledeći zadatak zahteva da napustim ovu jazbinu, zamagljenu lakom za kosu.

„Idem do kuhinje da proverim da li mi spremaju poseban obrok.“
Besplatni svadbeni meni obiluje morskim plodovima koji bi mene smestili u mrtvačnicu.

„Nadam se da je Dejn poručio piletinu i za Itana“, mršti se Ejmi.
„Bože, nadam se. Možeš li da proveriš?“

Sav žamor u prostoriji staje i jedanaest pari očiju se okreće prema meni. Tamni oblak mi prekriva raspoloženje na sam pomen imena Dejnovog starijeg brata.

I premda je Dejn solidno pristojan izbor, doduše pomalo suviše neuglađen za moj ukus – urla za vreme televizijskih prenosa, nadmen je zbog mišića i ulaže ozbiljan napor da uskladi svu sportsku opremu – Ejmi je s njim srećna. To je meni dovoljno dobro.

Itan je, s druge strane, prostak i nadmeni šupak.

Prekrštam ruke iznervirano, svesna da sam u centru pažnje. „Zašto? Da nije i on alergičan?“ Iz nekog razloga, usled same pomisli da imam nešto zajedničko s Itanom Tomasom, najosornijim čovekom na svetu, osećam iracionalnu potrebu da počinem nasilje.

„Nije“, kaže Ejmi. „Samo je probirljiv u pogledu hrane.“

Kreten mi se podsmeva. „U pogledu hrane. U redu.“ Na osnovu onog što sam videla, Itan je probirljiv u pogledu svega.

Na primer, na roštilju za Četvrti jul kod Dejna i Ejmi, on nije ni tako hranu koju sam ja spremala polovinu dana. Na Dan zahvalnosti je zamenio mesta sa svojim ocem da ne bi morao da sedi pored mene. A sinoć je, na probi večere, svaki put kada bih uzela zalogaj torte, ili se nasmejala nečemu što su rekli Džuls ili Dijego, protrljao slepoočnice u najdramatičnijem izrazu patnje koji sam ikada videla. Naposletku sam ostavila tortu pa ustala da pevam karaoke sa tatom i tečom Omarom. Možda sam još uvek gnevna što sam se odrekla tri zalogaja zaista dobre torte zbog Itana Tomasa.

Ejmi se mršti. Ni ona nije oduševljena Itanom, ali mora da je već sita ovog razgovora. „Oliv. Jedva da ga poznaješ.“

„Znam ja njega dovoljno dobro“, gledam u nju i izgovaram dve proste reči: „Prženi sir.“

„Jer ja svojim jelom, smehom ili disanjem vređam njegova tanana osećanja. Bila sam u njegovoj blizini najmanje pedeset puta, a on i dalje pravi grimase kao da pokušava negde da me smesti. Pokazujem nas dve. „Bliznakinje smo.“

Natalija progovara dok tapira izblajhanu kosu. „Sada ti je prilika da se sprijateljiš s njim, Oliv. *Mmm* tako je lep.“

Kao odgovor dobija Nezadovoljno podizanje obrve Toresovih.

„Moraćeš ga svakako pronaći“, kaže Ejmi, a ja munjevito vraćam pogled na nju.

„Čekaj. Zašto?“

Zbog mog zbunjenog izraza, pokazuje rukom na moj spisak. „Broj sedam...“

Panika me obuzima na sam nagoveštaj da ću morati da razgovaram sa Itanom i podižem ruku da joj dam do znanja da prestane da priča. I naravno, kada pogledam spisak, stavku broj sedamdeset tri – jer je Ejmi znala da se neću potruditi da pročitam spisak pre vremena – stoji moja najgora noćna mora. *Traži od Itana da ti pokaže govor koji je kao kum pripremio. Nemoj mu dozvoliti da kaže nešto užasno.*

Teret ove krivice ne mogu svaliti na sreću, mogu ga u celosti svaliti na moju sestru.

DRUGO POGLAVLJE

Čim sam izašla u hodnik, buka, kaos i isparenja mladenačkog apartmana kao da su nestali; vlada predivna tišina. Zapravo je toliko spokojno da ne želim prići vratima koja se nalaze malo dalje niz hodnik i kod kojih, ispred špijunke, stoji simpatična karikatura mladoženje. Spokojna figurica skriva – bez sumnje, pivom i travom – podstaknuto predbračno divljanje. Čak je i Dijego, koji voli zabavu, bio voljan da rizikuje gubitak sluha i da kompromituje svoja pluća u nevestinom društvu.

Dajem sebi vremena za deset udaha da odložim neizbežno.

Ovo je venčanje moje sestre bliznakinje i zaista sam toliko srećna zbog nje da bih mogla eksplodirati. I dalje mi je teško da obodrim sebe u celosti, pogotovo u ovim tihim trenucima u samoći. Ako ostavimo hronični maler po strani, poslednja dva meseca su istinski bila katastrofa: moja cimerka se iselila pa sam morala pronaći novi, malecki stan. Ali sam precenila sumu koju mogu izdvojiti ako živim sama i – u skladu sa mojim već uobičajenim malerom – dobila otkaz u farmaceutskoj kompaniji za koju sam radila šest godina. U protekle dve nedelje sam išla na razgovor u – ni manje ni više – sedam kompanija i nijedna mi se još nije javila. I evo me, spremam se da se nađem licem u lice s mojim zakletim neprijateljem, Itanom Tomasom, i to u svetlucavoj, oderanoj koži žapca Kermita.

Teško je poverovati da je postojalo vreme kada nisam mogla dočekati da upoznam Itana. Stvari između moje sestre i njenog momka su postale ozbiljne i Ejmi je želela da me upozna sa Dejnovom porodicom. Na parkingu državnog vašara države Minesota, Itan je izašao iz svog automobila onim svojim zapanjujuće dugačkim nogama i s očima toliko plavim da sam ih mogla videti i sa veće udaljenosti. Izbliža je imao gušće trepavice nego što je bilo koji muškarac imao prava da ima. Treptao je lenjo i drsko. Pogledao me je pravo u oči, stegao mi ruku, a zatim se nasmešio opasnim, iskrivljenim smeškom. Dovoljno je reći da sam osetila sve samo ne sestrinsko interesovanje.

A onda sam počinila smrtni greh jer sam bila devojka sa oblinama koja je kupila prženi sir na vašaru. Zastali smo odmah pored ulaza da se dogovorimo kako ćemo provesti dan, a ja sam skoknula da kupim nešto da pojedem – nema ničeg lepšeg od hrane na državnom vašaru Minesote. Vratila sam se i zatekla družinu pored obora za izložbu stoke. Itan me je pogledao, pa pogledao korpu sa sočnim prženim sirom i namrštio se, a nakon toga se smesta okrenuo mumlajući kako mora ići da pronade štand na kom se takmiče proizvođači domaćeg piva. Nisam mnogo o tome razmišljala u tom trenutku, ali ga ostatak poslepodneva nisam videla.

Od tada je prema meni prezriv i razdražljiv. Šta da pomislim? Da je iz nekog drugog razloga za deset minuta prešao put od osmeha do gađenja? Očigledno je da moje mišljenje o Itanu Tomasu glasi: nek se nosi. Ako se izuzme današnji dan (isključivo zbog ove haljine), ja volim svoje telo. Nikada neću dozvoliti da zbog nekoga imam loš stav o svom telu ili o prženim komadićima sira.

Čuju se glasovi iz mladoženjinog apartmana – kliču nekome jer ga je oblio znoj, ili zato što je otvorio pivo ili silinom pogleda otvorio kesicu s čipsom; ko će ga znati, u pitanju su Dejnovi drugovi. Podižem pesnicu i kucam, vrata se otvaraju toliko brzo da se uplašeno povlačim unazad, sapličem potpeticom o haljinu i umalo padam.

Itan je, naravno. Pruža ruke i njima me lako hvata oko struka. Dok me posmatra, osećam kako mi se usna izvija i gledam kako mu se licem širi ista ona blaga odbojnost dok povlači ruke i zavlaci ih u džepove. Zamišljam ga kako, čim mu se ukaže prilika, otvara maramicu za dezinfekciju ruku.

Pokret njegovih ruku me tera da obratim pažnju na njegovu odeću – nosi smoking, razume se – i koliko dobro pristaje njegovom dugačkom, žilavom telu. Smeđa kosa mu je uredno očešljana i sklonjena sa čela; trepavice su mu apsurdno dugačke kao i uvek. Kažem sebi da su njegove debele, tamne obrve odbojno preterane – *oladi malo, majko prirodo* – ali na njegovom licu izgledaju neporecivo izvanredno.

Zaista mi se ne dopada.

Oduvek sam znala da je Itan zgodan – nisam slepa – ali pogled na njega u smokingu je, za moj ukus, pomalo prenatravana potvrda ove činjenice.

I on mene odmerava. Kreće od moje kose – možda me osuđuje što sam je tako neugledno sklonila s lica – pa gleda moju jednostavnu šminku – verovatno izlazi sa devojkama koje su modeli sa tutorijala za šminkanje na Instagramu – pa polako i metodično prelazi pogledom preko moje haljine. Duboko udišem da se oduprem želji da prekrstim ruke preko stomaka.

Podiže bradu. „Pretpostavljam da je ovo bilo besplatno.“

A *ja* pretpostavljam da bi bio fantastičan osećaj udariti ga kolenom između nogu. „Lepa je boja, zar ne?“

„Izgledaš kao *skitl* bombona.“

„O, Itane. Nemoj tako očigledno da me zavodiš.“

Malecki smešak mu povlači ivicu usana. „Tako malo ljudi može da nosi tu boju, Olivija.“

Na osnovu njegovog tona zaključujem da ja ne spadam u te ljude. „Zovem se Oliv.“